

θη ἐντὸς τοῦ ναοῦ ἐτέρα σαρκοφάγος τοῦ αὐτοῦ στήματος· κατὰ τὴν σωζομένην παράδοσιν ἡ ἐν τῷ δεξιῷ τοῦ ναοῦ εὑρεθεῖσα περιλαμβάνει τὰ ὁστὰ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, ἡ δὲ πρὸς τὰ ἀριστέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Μετά τὴν συνθήκην τῆς Βασιλείας τοῦ 1759 μετὰ τὴν Ἰσπανίας καὶ Γαλλίας, συμφώνως πρὸς τὸ 9ον ἄρθρον αὐτῆς ἡ Ἰσπανία ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τὸν Ἀγ. Δομινίκον εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ δὲν Γαβριὴλ δὲ Ἀριστὰζόμπαλ κυβερνήτης τοῦ Ἀγ. Δομινίκου, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τοὺς Γάλλους ἐν τῶν πολυτίμων καμμηλίων τῆς Ἰσπανίας, τὰ ὁστὰ τοῦ ἀνακαλύψαντος τὸν Νέον Κόσμον, διέταξε πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ ὁ Ἰσπανικὸς στρατὸς ἐκ τοῦ Ἀγίου Δομινίκου νὰ μεταφερθῶσι ταῦτα εἰς Κούβαν. Ὅντως παρελήφθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰσπανικοῦ στρατοῦ κυρίως, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Γάλλων, καὶ μετεφέρθησαν εἰς Κούβαν. Κατὰ τὴν 14 Μαΐου 1877 ἐργάται κρημνίζοντες θύραν τινὰ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Δομινίκου, ἠναγκάσθησαν νὰ κρημνίσωσι τοίχον τινὰ δύο μέτρων ὕψους. Ἐνῷ ὅμως ἐκρημνίζον εὗρον κάλπην μολυβδίνην, ἣν μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἐξήγαγον, νομίζοντες ὅτι ἐντὸς αὐτῆς ἐκρύπτετο θησαυρός. Ὁ διευθύνων τὴν ἐργασίαν μηχανικὸς ἐπέδειξε τὴν εὑρεθεῖσαν κάλπην εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀγ. Δομινίκου δὲν Γρηγόριον III, ὁ ὁποῖος παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐν τῇ νήσῳ εὐρισκόμενον Γάλλον ἐνκλ. ἱστορικὸν Charles Noel πρὸς με-

λέτην. Ὁ Charles Noel ἐξετάζων τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κάλπης εὗρε τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν γεγραμμένην διὰ Γοτθικῶν γραμμάτων «Ὁ ναύαρχος δὲν Λουδοβίκος Κολόμβος δοῦς τῆς Βεραγκόνα, Μαρκήσιος (τὸ λοιπὸν μέρος δυσανάγνωστον, πιθανῶς τῆς Ἰαμαϊκῆς)». Ἀμέσως συντάξεν ἔκθεσιν, ἣν παρέδωκε τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ, ὅστις καλέσας τὰς ἐν τῇ νήσῳ ἀρχάς καὶ τοὺς ξένους Προξένους ἀνεκοίνωσε τὴν ἔκθεσιν τοῦ Charles Noel, ἐπιπροσθέσας ὅτι αἱ ἐργασίαι, θέλουσι ἐξακολουθήσει, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι πολυτίμιτερον τι θὰ εὑρεθῇ. Κατὰ τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1877 ἐπ' ἀνήρχισαν αἱ ἐργασίαι ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ προσκυτέρου Μπιλλίνι. Μετὰ τινων ἡμερῶν ἔρευναν εὗρεθῆσαν τὰ ὁστὰ τοῦ πρώτου διοικητοῦ τοῦ Ἀγ. Δομινίκου Ραμιρέξ. Τὴν ἐπομένην ἀνευρέθη τάφος μετρία μὲ μικρὴν σαρκοφάγον. Ἡ σαρκοφάγος αὕτη ἐνομήσθη ὅτι ἦτο ἐκείνη, ἐκ τῆς ὁποίας ἀφ' ἧς ἐκρήθησαν τὰ ὁστὰ. Αἱ ἐξακολουθήσαντι ὁμῶς ἀνασκαφαὶ ἔφερον εἰς φῶς ὑπὸ τὸ κυρίως δάπεδον τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, τάφον μετὰ σαρκοφάγου. Μετ' ὀλίγον οὗτος ἠνομήθη παρουσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἀνεγνώσθη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κάλπης αὐτοῦ τὸ ἀκόλουθον ἐπίγραμμα γεγραμμένον διὰ Γοτθικῶν γραμμάτων «Ὁ διαπρεπὴς καὶ ἐξοχώτατος βαρὼνος Χριστόφορος Κολόμβος». Ὁ τάφος ἦτο κενός. Ἦτο αὐτὸς ὁ μυστικός, εἰς ὃν ἐκρύπτον τὰ ὁστὰ τοῦ μεγάλου ἐξευρευνητοῦ.

ΑΛΕΞ. Κ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Εἰς ἄγνωστος λαὸς

Εἰς τοῦ Ἀμαζονίου ποταμοῦ τὰς ἄνω ροάς, ἦτοι εἰς περιφέρειαν ἀνεξερευνήτην εἰσέτι, ἀνεκαλύφθη μία μεγάλη ἄγνωστος φυλὴ, τῆς ὁποίας οἱ χαρακτῆρες ἔχουν παράδοxon ὁμοιότητα μετὰ τοὺς χαρακτῆρας τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν τοῦ Μεσαίωνα. Ἀκόμη καὶ ὁ κατ' ἐπιμέλειαν τῆς ἐργασίας παρὰ τῇ νῆα ταύτῃ φυλῇ ὑπενημιχρεῖται τὰς ἀρχαίας εὐρωπαϊκὰς μεθόδους. Ἐν μέρει τοῦ λαοῦ κατασκευάζει ἐνδύματα καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἐν ἄλλῳ μέρος ἐπιδίδεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν γεωργίαν, ἕτερον κατασκευάζει ὅπλα καὶ οὕτω καθέξῃς. Ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμα ἢ μᾶλλον ἡ τέχνη, εἰς τὴν ὁποίαν διατρέχει ὁ λαὸς οὗτος, εἶνε ἡ ἀγγειοπλαστική. Μερικοὶ πίθοι, τοὺς ὁποίους κατασκευάζουν ἔχουν μέγεθος τεράστιον, καίτοι δὲ τὸ πάχος τῶν εἶνε λεπτότατον, εἶνε στερεοὶ καὶ διατηροῦνται ἐπὶ ἔτη. Κατασκευάζουν ἐπίσης μικρὰ ἀγγεῖα λεπτότατα ὥς φύλλον χάρτου, ἀλλ' ἄθραυστα καὶ μετὰ καλαισθησίαν δυναμένην νὰ παραβληθῇ μετὰ τὴν τῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ρέιμς

Εἶνε ἀφάνταστος ἡ ζωὴ, τὴν ὁποίαν διάγουν οἱ παραμειναντες εἰς τὴν Ρέιμς ἐκ τῶν κατοίκων τῆς μαρτυρικῆς αὐτῆς Γαλλικῆς πόλεως. Ἡ ἀτυχὴς αὕτη πόλις βομβαρδίζεται ἀπὸ τινος ἐπὶ τῶν Γερμανῶν

ἀδιακόπως, ἀκόμη καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός μετ' ἐλάχιστα διαλείμματα. Ὁ ὑπέρροχος καθεδρικὸς ναὸς ἀποτελεῖ καὶ πάλιν τὸν στόχον τοῦ Γερμανικοῦ πυροβολικοῦ. Ἐν τούτοις οἱ δύο θαυμάσιοι πύργοι τῆς Μητροπόλεως ἵστανται ἀκόμη ὄρθιοι.

Ἡ συνήθης διαμογὴ τῶν κατοίκων εἶνε τὰ ὑπόγεια. Ἐν τούτοις καὶ ἀπὸ ὑπογείου εἰς ὑπόγειον διεξάγονται κανονικώταται ἐμπορικαὶ συναλλαγαὶ καὶ συνεχίζονται αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις. Ἀκόμη καὶ ὠρσιμένη σχολεῖα δὲν διέκοψαν τὰ μαθήματά των, τὰ ὁποῖα γίνονται ἐντὸς τῶν ὑπογείων.

Ἀλλὰ τὸ ἐκπληκτικώτερον εἶνε, ὅτι Γάλλος δημοσιογράφος, ὁ κ. Πῶλ Ντραμάς ἐξακολουθεῖ ἐκδίδων μετὰ τὴν βοήθειαν εἰδὸς συντάκτου καὶ 5 στοιχειοθετῶν τὴν ἐφημερίδα του, τὴν ὁποίαν τυπώνει εἰς 1500 περίπου ἀντίτυπα, ἐπὶ χειροκινήτῳ πρεσβύτιον. Ὁ γενναῖος αὐτὸς Γάλλος ἀφηρηθεὶς καθ' ἐκάστην τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου διὰ τὴν μεταφέρει μόνος του μετὰ τῶν 6 συνεργατῶν του τὰ φύλλα εἰς τὰς ὑπογείους κατοικίας τῶν συνδρομητῶν του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν θέλει νὰ λείψῃ ἡ παρηγορία τῆς ἐφημερίδος.

Τὸ χρῆμα εἰς τὴν ἀρχαιότητα

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ρωμαίων Αὐτοκρατόρων τὸ χρῆμα εἶχεν ἀξίαν δέκα φορὰς μεγαλειότεραν ἐκείνης, ἣν ἔχει σήμερον. Σήμερον ὁ χρυσὸς ἔχει τὴν ἀπόλυ-

τον υπερχρήν επί των άλλων πολυτίμων μετάλλων, άλλ' όσον καί αν φαίνεται περιεργον, δεν είχε πάντοτε τό προνόμιον τούτο. Παρ' πολλοίς λαοίς της άρχαιότητος ή άξία του άργύρου (παρβήν, εις πολλάς περιπτώσεις, την του χρυσού. Ο Τάκιτος βεβαιού, ότι παρόμοιοι περιπτώσεις σημειώθηκαν εις την άρχαίαν Άραβίαν καί εις την Γερμανίαν. Κατά τον 17ον αιώνα εις την Ιαπωνίαν, ό χρυσός καί ό άργυρος είχαν ίσην άξίαν. Εις την Γαλλίαν κατά τον 14ον αιώνα χρυσά τινά καί άργυρά νομίσματα, τα όποια είχαν τό αύτό βάρος, ίσοτιμώοντο.

Ο "Εδισσον καί ή μακροζωία

Ο "Εδισσον θεωρεί έαυτόν ίκανόν νά ζήσῃ μέχρις ηλικίας 150 έτών, χωρίς εις τό σύστημα της ζωής, τό όποιον ακολουθεί καί όπερ συνίσταται εις τρεῖς κινόντας Υγιεινής. Νά τρώγῃ, νά κοιμάται καί νά ένδύεται λογικώς. Η μηχανή της ψυχῆς δειν εἶνε πολύ φορτωμένη δεν λειτουργεῖ καλά. Ο "Εδισσον λοιπόν τρώγει μόνον έκείνο τό όλίγον, όπερ αναγκαίον διὰ τήν ζήσῃ. Συνεπώς, μόλις κλίνῃ την κεφαλήν του επί τοῦ προσκεφαλαίου ύποκοιμάται άμέσως. Μένει ἔξ ὥρας

καί όλας τὰς κοιμάται μέ ύπνον βαθύν καί ήσυχον. Η σωματική του κατάσταση εἶνε έκτετατος, καί τοῦτο ο "Εδισσον τό αποδίδει εις τόν τρόπον μέ τόν όποιον ένδύεται. Τά ένδύματά του εἶνε εύρύχωρα καί έλαφρά. Έκάστη φλέψ καί έκάστη άρτηρία τοιοῦτοτρόπως έκτελεῖ τό έργον της άνεμποδίστως.

Συλλογή χειρογράφων

Εις την σῖθουσιν Άνδερσον τῆς Ν. Υόρκης έπολήθη πρό τινός διὰ δημοπρασίας μία πολύτιμος συλλογή χειρογράφων. Η άνωτέρω τιμή έπληρώθη δι' έν χειρόγραφον πρό Δίνκολν, φέρον χρονολογίαν 1846. Τούτο ήγοράσθη αντί έκαιόν πενήντα δολλαρίων υπό του κ. Γεωργίου Σμιθ. Μία έπιστολή του Κιρόλου Δίκενς, του διασημου Άγγλου συγγραφέως, πρός τούς έν Ν. Υόρκῃ έκδότης Χάρμπριτ καί άνελφός, γραφείσα διότις ήμέρας πρό του θανάτου του, έπληρώθη αντί πενήντα δολλαρίων. Τό ήμερολόγιον της ήμιολίας (Τσιτσιζ) περιλαμβάνον την ιστορίαν της συλλήψεώς της υπό του άγγλικού πολεμικού (Λεοπάρδ) έπωλήθη αντί έκαιόν τίκσι δολλαρίων.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΥΜΙΟΣ Ο ΒΟΣΚΟΣ

ΘΥΜΙΟΣ

Άημι, πότε μέσ' τόν καιρό του πέρασε δέ σ'είδα
Καθώς κά τώρα. Φαίνεται πώς σου φωτά ή έλπίδα
Κι' άπ' τη χαρά έν' ή όψι σου κόκκινη σαν τό μηλο
Τῆς δροσερῆς μυλιάς. Για πές στο καρδιακό σου φίλο
Τί σοῦχει δώσει τό φτερά που σε σηκώνουν τώρα
Ψηλά ; Για μένα θάτανε ή πιο χαρούμενη ώρα
Κείνη που θέ νά μάθαινα πώς τῆς ζωῆς σου ή στράτα
Σπάσῃ με τό χαρούφαλλα καί τ' άσπρα καί χιονάτα
Άνθια τῆς λεμονιάς. Γιατί γανείς ώσάν έμένα
Στά χρόνια μου που φεύγουνε πικρά καί μαρμαμένα,
Δέ βρήκε την παρηγοριά που βρήκα στη μεγάλη
Καρδιά σου καθώς άράξα στο γαλήνιο άκρογαλιά
Τῆς αόλης άγάπης σου. Πόσες φορές μαζή σου
Δέν έφαγ' άπ' τό λιγοστό μ' άδερφικό ψωμί σου !
Μία νύχτα πάλι ποῦδερνε τή γῆ τό χιονοβρόχι
Κ' είχα κόνεψι μια στιγμή στο μακρινό Μετόχι
Τ' Αη-Φιλίππη, πέρασε μέσ' τό βαθύ σκοτάδι
Ο λυγρός και πέντε άρπαξε γίδια άπό τό κοπάδι
Κι' έννοηθα μέσ' τῶ στήθια μου νά σπαρταρά ή καρ- [διά μου,
Γιατί έρεσιζ τον άσπλαχνό θυμό του τσέλιγγά μου,
Τού τσέλιγγα του φοβερού. Καί μούπες : Μη σε μέλλει
Έξω άπό τόν πατέρα μου κληρονομιά έν' άμπελί,
Θά τό σπουλήσω καί μ' αύτότά γίδια σου πληρώσω.
Σάν κόσμο βρῆθῃ άρπαγῶ με σύντροφο τόν πόνο
Μά όταν στήν πόλιν σε πολλές χιλιάδες άλλου κόσμου
Άπαιτά, κούρυν, άδιάφορου σ' έβλεπα, τότε εμπρός μου
Θωροῦτό άνοιγαν οί θόρανοί, κι' όταν τό καλοκαίρι
Ροβόλαγα πολλές φορές σά πλάγια κι' έν' άστέρι
Δέ φαίνονταν, σαν έβλεπα μακρινά νά φέγγῃ κάτι
Σ' ένα καλύβι, πέρνοντάς γοργά τό μονοπάτι,
Αγκάχον άπ' τῆ γλυκειά φρενιά σ' ένα σκαμνί κα- [θόμου
Νά ξεπαγώσω κι' όλο κεί σέβανε συλλογιόμου,

Σέβανε πούται μόνο φῶς στο έξομό μου σκοτάδι,
Πού αν έλειπες, μέσ' την ψυχῇ δέ θάχο άλλο άπ' τόν [Αδρι.

Μέ τί λαχτάρα πάντοτε κάποια στιγμή προσμένω
Πού κάτι θά έπλήρωνα γι' αύτά σου, άγαπημένο
Καί μεγαλόψυχο παιδί.

ΛΗΜΟΣ

Άγριο λοιπόν τό δειλί
Πέρω την κόρη του Αημιή ποῦχει άπαιλό τ' άχτίλι
Καί κόκκινο σαν του βουνού την κόκκινη άνεμώνη.
Τόν ήλιο συνερίζεται στα κάλλη καί τ' άρδού
Στό κάλλημα. Σαν την ιδῆς, Θύμει, θά πῇ : Η Άνθούλα
Θέ γάνε γέννα άπ' άγγελό κι' όλιν τσουπισσο λα.

ΘΥΜΙΟΣ

Ω! πώς κερνάει την εύτυχιά ή περιγιάστρα Μοῖρα,
Ω! δίκαια του Παράδεισου που σ' άνοίξεν ή θύρα.

Τῇ νύχτα που μᾶς έρχεται πρίν νά προηιά ή πούλια,
Τῇν ώρα που θά φτερακοῦν τά μαύρα νυχτοπούλια,
Φεύγω καί δέ θέ νά σταθώ παρά μακρινά, κεί πέρα
Πίσω άπό τό βουνό που όρθό χαράζει τόν αἰθέρα
Σάν όρειο. Τ' άστέρια εκεί θά κλαῖνε, όλο θά κλαῖνε
Κ' ή σιταρήθρες τό πρωί κανένα δέ θά λέγε
Τραγοῦδι καθώς άλλοτε. Κεῖ θάγε ή πλάσι μαύρη
Καί θά ζητῇ ή καρδοῦλα μου μέρα καί νύχτα νάβῃ
Τῇ βροῦση τῆς άλημονιάς !

ΛΗΜΟΣ

Μά πώς, θά χωριστοῦμε
Τώρα που τέτοια σὺν κι' αύτή χαρά θέ νά χαροῦμε ;
Θά σου χαρίσω τό λευκό μεταξωτό μαντήλι
Πού αύτή τό κέντησε, καί νά μόλις μου τῶχει στείλει.
Πάρτο καί μέινε αν μ' άγαπᾷς.